

## FORORD

I 1991 vedtog Folketinget dyreværnsloven, der afløser den gamle lov fra 1950. Rådet havde afgivet et høringssvar til det udvalg, der udformede lovteksten. Flere af Rådets forslag kan genfindes i den nye lov, der er vigtig i Rådets virksomhed, hvor dyreværns-sager udgør en betydelig andel. Rådets foreløbige erfaring er, at den nye lov udgør et velegnet grundlag for vurderingen af de mangeartede forhold, der forelægges Rådet.

I forbindelse med vedtagelsen af den nye lov har Rådet besluttet at ophøre med at henvise til straffeparagrafferne (dyreværnslovens kapitel 8) i sine svar. Rådets besvarelser hviler alene på en veterinærfaglig vurdering, medens afgørelsen af straffespørgsmålet er en juridisk afgørelse, der ligger uden for Rådets kompetence. Ikke helt sjældent anmodes Rådet om at give forslag vedrørende sanktion. Dette afvises med ovennævnte begrundelse, og der henvises til de kendelser, der er refereret i Rådets årsberetninger, ligesom Rådets juridiske sekretær i nogle tilfælde bistår med en vurdering af sagen, blandt andet ved at henvise til afgørelser truffet i tidligere sager af lignende karakter.

Rådet har igennem 1991 arbejdet med udformning af en ny redegørelse om transport af syge og tilskadekomne dyr til slagtning. Den nye redegørelse blev udsendt den 20. december 1991 og indeholder en række ændringer og justeringer i forhold til redegørelsen fra 1976. Sager vedrørende transport af dyr med smertevoldende lidelser i lemmerne forekommer hyppigt, og Rådet vil opfordre til, at ejere, dyrlæger og vognmænd udviser stor agtpågivenhed, når det overvejes at sende dyr med smertevoldende lidelser levende til slagtning. I en del sager har hensyn til besætningens særlige sundhedsstatus (SPF o.lign.) været påberåbt som begrundelse for, at aflivning af et sygt eller tilskadekommet dyr ikke har kunnet foregå i besætningen. Rådet skal understrege, at sådanne hensyn ikke kan være overordnede i forhold til dyreværnslovgivningen.

Den nye redegørelse indeholder desuden nogle anvisninger på forholdsregler, der bør træffes af dyrlæger, der sender dyr med knoglebrud m.v. til behandling på klinik eller dyrehospital.

I en sag om overtrædelse af dyreværnsloven ønskede anklageren at stille supplerende spørgsmål til Rådet. Forsvareren mente derimod, at Rådet ikke burde høres igen, idet det blev anført, at "Rådets første besvarelse tager stilling til skyldsspørgsmålet og er udenretligt indhentet, hvorved anerkendte principper om umiddelbarhed og kontradiktion (dvs. kravet om, at enhver af parterne i en sag skal have mulighed for blive bekendt med og at ytre sig om, hvad den anden part gør gældende, Rådets anm.) i strafferetsplejen tilsidesættes. Rådets erklæring burde have bygget på oplysninger, som var fremkommet under retssagen og ikke på afgivne forklaringer til politirapporter". Dommeren gav forsvareren medhold og afsagde kendelse om, at de nye spørgsmål ikke måtte forelægges Rådet, men skulle rettes til en anden sagkyndig. Anklageren kærede afgørelsen til landsretten, der underkendte byrettens afgørelse, hvorefter de supplerende spørgsmål blev forelagt for Rådet, og begge Rådets udtalelser indgik i rettens afgørelse.

Denne afgørelse er vigtig for Rådets funktion, idet Rådets udtalelser i dyreværns-sager praktisk talt altid hviler på politirapporter med vidneudsagn, eventuelle dyrlægeerklæringer, herunder ofte kredsdyrlægens erklæring m.v. Under en påfølgende retssag kan retten undertiden beslutte at stille yderligere spørgsmål til Rådet, hvilket aldrig tidligere har voldt problemer. En ændring af praksis ville gribe dybt ind i både Rådets og domstolenes dispositioner. Med landsrettens kendelse er der skabt præcedens for, at den hidtidige praksis - der efter Rådets opfattelse har fungeret tilfredsstillende - kan fortsætte, herunder at Rådet ikke ved at have udtalt sig tidligere i en sag afskæres fra at afgive yderligere udtalelser. En stadfæstelse af byretskendelsen ville alvorligt have svækket Rådets rolle som et uvildigt, uafhængigt, veterinærfagligt organ, der afgiver vota til brug for domstolenes og voldgiftsretternes afgørelser.

I årsberetningen er der sket en mindre redaktionel ændring, idet Rådets svar nu følger umiddelbart efter hvert enkelt spørgsmål i en sag. Specielt i sager vedrørende foderstoffer stilles der ofte mange spørgsmål, og Rådets svar giver ikke sjældent anledning til, at parterne stiller supplerende spørgsmål. Vi håber, at den nye opstilling - der også er indført i Rådets svar til rekvirenterne - vil lette læsningen af årsberetningen.

Frederiksberg den 1. december 1992

Knud Nielsen